

Revelació a Prades, per Joan Reig

El cantautor i bateria d'Els Pets es va trobar per casualitat un concert del Campus Rock de Prades i ens n'explica l'experiència catàrtica que hi va viure

Joan Reig | Judit Sabaté Reig

Prades. És una població a la part més alta de la comarca del Baix Camp. A l'estiu, en aquests verals les nits fresquegen. És més, enguany, a mitjan mes de juliol, fins i tot hi feia fred. Aquest, de fet, és el motiu pel qual molts hi pugem any rere any: per vèncer les xafogoses nits del litoral escapant-nos per gaudir d'un paisatge idíl·lic.

Fa unes setmanes, el meu fill i jo hi havíem arribat una tarda de divendres amb la intenció de passar-hi tot el cap de setmana, aprofitant que jo no tenia feina. I precisament aquella setmana s'hi havia celebrat, per primera vegada enmig d'aquestes muntanyes úniques, l'escola itinerant de pop-rock Campus Rock. Com a colofó, just aquella mateixa nit de divendres hi havia programat el concert dels alumnes que tanca les activitats d'aquesta fantàstica iniciativa de **Toni Xuclà** que també té seus a Girona, Sant Cugat i Manacor.

Mentre arribava l'hora, fèiem temps abans d'anar a sopar i al concert. Tot passejant per un bosquet proper, al mig d'una clariana, hi vam trobar les restes del que la nit anterior devia haver estat una festa. Hi havia vuit ampolles de xibeca, gots de plàstic i unes quantes llaunes de cervesa, tot estès pel terra. Vam recollir vidres, gots i llaunes. Ho vam posar en un parell de bosses i ho vam llençar tot als contenidors, no gaire lluny d'aquell lloc. Va ser aleshores quan el meu fill em va preguntar per què ho havien deixat allí i perquè ho havíem hagut de recollir nosaltres. No va ser gens fàcil contestar-li, perquè se'm fa molt difícil posar-me en la pell -i sobretot en el cap- de qui fa una cosa així. Després d'unes pizzes vam anar al ball on feien el concert. Presa de temperatura, gel hidroalcohòlic, cadires agrupades segons els grups bombolla... i a

gaudir toca!

Va ser una experiència reveladora. Perquè allò no era només un concert. Molt més que això, va ser un ritual gairebé catàrtic poder veure i escoltar una quarantena de nois i noies d'entre 12 i 16 anys damunt d'un escenari. Estaven organitzats en diferents grups, fent torns, barrejant-se, cantant, tocant... Van fer cançons de diferents estils, des del heavy fins al funk, passant pel pop, i cançons pròpies que havien compost durant aquells dies de campus, de música i de natura a Prades.

Els seus professors, des de baix de la platea, dirigien i xalaven tant com ells, fent-los algunes indicacions puntuals i sobretot esperonant-los. Veure'ls compartir, ajudar-se i donar-se suport mentre els pares i d'altra gent del públic els aplaudien de valent va ser emocionant. Més enllà del nivell interpretatiu, que, per cert, va ser excel·lent, el que em va fer entelar els ulls més d'un cop van ser les seves mirades de complicitat, els seus ulls brillants de felicitat, els seus crits d'ànim i de joia, la manera com la música els proporcionava un espai on volar, on ser ells mateixos i poder comunicar-se amb els altres aprenent, creixent i fent-se de mica en mica grans éssers humans.

Al final del concert, el meu fill em va preguntar si d'aquí a dos anys, quan en tingués 12, també podria anar al Campus Rock. Aquesta pregunta no em va costar gens contestar-la. Gràcies Jimi, gràcies Joan Pau, gràcies als dos Tonis, gràcies a na Victòria, gràcies a na Marina i gràcies a en David per la gran gran feina que feu.